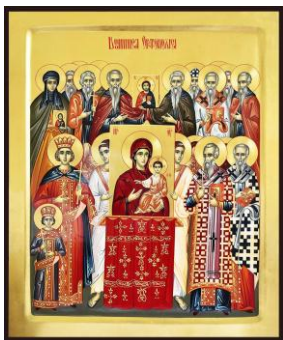

DUMINICA ORTODOXIEI

Prima Duminică a Postului Sfințelor Paști este dedicată biruinței credinței ortodoxe asupra ereziilor. Sfinții Părinți care s-au reunit în Sinoadele Ecumenice din secolele IV-VIII, au statornic dreapta învățătură despre dumnezeirea Fiului și a Sfântului Duh, precum și despre adevărata cinstire ce se cuvine sfințelor icoane. Instituită de către Sinodul de la Constantinopol din 11 martie 843, această sărbătoare a fost închinată biruinței drepte credințe asupra celor care luptau împotriva cinstirii icoanelor, a Sfinței Cruci și a sfințelor moaște, fiind totodată și sărbătoare a biruinței drepte credințe asupra tuturor ereziilor sau învățăturilor greșite, în general. Duminica Ortodoxiei amintește despre biruința ortodocșilor împotriva ereticilor, culminând cu restabilirea cinstirii sfințelor icoane. Așadar, hotărârea ca prima Duminică din Postul Sfințelor Paști să fie numită Duminica Ortodoxiei, a fost luată în anul 843, la Sinodul de la Constantinopol, dar ea a fost pregătită

de Sinodul al VII-lea Ecumenic de la Niceea din anul 787, când Sfinții Părinți au proclamat cinstirea sfințelor icoane, ca manifestare a credinței ortodoxe. Înțelegerea sfințelor icoane ne ajută să privim cu speranță și bucurie taina vieții noastre și a aproapelui. Sfințele icoane ne încredințează de valoarea persoanei umane, a persoanei noastre, dar și a semenului. Hristos și sfinții ne

privesc din icoane și ne îndeamnă să avem o privire curată, sinceră și binevoitoare. Această privire curată se cuvine să o îndreptăm și spre semenul nostru care poartă pe chipul său pecetea chipului lui Dumnezeu, fiecare om fiind o persoană unică și irepetabilă, plină de mister, o ființă cu vocație de a trăi veșnic în iubirea lui Dumnezeu cel veșnic. Acest chip al lui Dumnezeu în om poate fi întunecat din pricina păcatelor, a patimilor egoiste, a lipsei de iubire smerită și milostivă. Dar acest chip își poate redobândi strălucirea prin rugăciune și pocăință, prin participarea la viața liturgică a Bisericii, prin împărtășirea cu Sfințele Taine, prin cultivarea dragostei frățești împreună cu toți care îl mărturisesc pe Hristos ca Mântuitor și Tămăduitor. Fiecare creștin poate participa la împlinirea acestei lucrări duhovnicești de restaurare și sfințire a chipului său și al semenului său, după chipul luminos al lui Hristos și al sfinților Săi. Fiecare dintre noi poate deveni Samarineanul cel milostiv care îl ajută pe cel căzut în suferințe să se ridice și îl conduce pe drumul vindecării duhovnicești și trupești. Să nu uităm că Părinții Bisericii văd în Samarineanul milostiv din parabolă (*Luca 10, 25-37*) pe însuși Mântuitorul Iisus Hristos, Care a venit să ne ridice din boală, din păcat și din moarte. Așadar, fiecare dintre noi poate să îl urmeze pe Hristos și să devină aproapele celui aflat în suferință. Milostivirea față de cei aflați în nevoi ne aseamănă cu Dumnezeu însuși și ne ajută să dăm un răspuns bun în fața lui Dumnezeu. Facerea de bine față de cei care suferă și au nevoie de ajutorul nostru este semnul prezenței Duhului în viața noastră, dovada că suntem creștini. *Slavă lui Dumnezeu pentru toate!*

POSTUL ȘI FAPTELE BUNE

Postul se asociază nu doar cu abținerea de la mâncare și distracție, cu rugăciunea și pocăința, dar și cu săvârșirea faptelor bune. Pentru mulți, milostenia se limitează doar la gestul de a-i întinde un ban celui care cerșește. Dar și aici sunt numeroase discuții. În primul rând, cerșitul este interzis prin lege, apoi cei care cerșesc nu sunt chiar cei mai nevoiași și adesea din cerșit își fac profesie. Poate de aici și dezamăgirea multora care ar face mai des milostenie, dar văd aceleași fețe care tot cer, tot stau goi și pătimași în stradă. Apoi se mai zvonește că cineva câștigă bani buni pe seama lor. Uneori suntem asaltați de numeroși cerșetori și nevoiași care cer. Ce-i de făcut? Să-i ajutăm în măsura posibilităților, să le dăm cât să nu ne pară rău. Când dăm, să nu ne pară rău. Să dăm cu bucurie că lângă noi este îngerul care ne scrie în cartea cu fapte bune. Iar dacă ne pare rău, nu ne poate scrie că ne îndoim în inimile noastre. Și lui Dumnezeu nu-i plac îndoilele. Dumnezeu este drept și bun și vrea să fim și noi la fel. Însă milostenia este o noțiune mult mai profundă. Nu contează ce dai, dar cum dai și dacă împarți, s-o faci din inimă, cu dragoste. Dacă ai ceva mai mult decât ce este de trebuință zilei, împarte săracilor și apoi vino și adu cu îndrăzneală rugăciunile tale, căci nimic nu poate apropia inima noastră așa de mult de Dumnezeu, ca milostenia. Dar milostenia nu se măsoară în bani, căci avem diverse fapte ale milei trupești: să hrănim pe cel flămând și să potolim setea celui însetat, să îmbrăcăm pe cel gol și să îngrijim de cel bolnav, să cercetăm pe cei întemnițați și să îngropăm pe cei răposați. Avem și fapte ale milei sufletești: să-l ferim pe aproapele de păcat, să-l ajutăm și să-l îndrumăm pe cel neștiutor, să ne rugăm și să mângâiem pe cei întristați, să iertăm pe cei din jur și să suferim cu răbdare când suntem nedreptățiți. Iar cel care râvnește o viață morală desăvârșită, de rând cu dragoste față de Dumnezeu și aproapele, poate urma sfaturile Mântuitorului: să împartă averea săracilor; să se lepede de sine, adică de toate poftele și plăcerile sale trupești; să-și ia crucea, adică să sufere greutățile pe care le-ar întâmpina pe calea desăvârșirii sale creștinești; să urmeze lui Hristos, adică să se jertfească pe sine spre binele și mântuirea altora; pentru ca în ultimă instanță să poată urma Mântuitorului. Postirea este pierzătoarea demonilor. Domnul ne-a spus că prin postire și rugăciune iese tot neamul de demoni. Sfântul Duh nu se sălășluiește în stomacul plin, nu-l umbrește pe acesta. Orice creștin care dorește să viețuiască creștinește, trebuie să pună drept temelie postirea, rugăciunea și trezvia, și atunci ajunge la marea măsură a virtuții. Boala este o postire fără de voie. Bolnavul își va împlini postirea prin răbdare și mulțumire, căci nu poate în alt fel, din cauza bolii. Când puterea lui Hristos ne umbrește, atunci suntem foarte puternici. Când postirea se însoțește, se întărește, se înconjoară cu celelalte - cu rugăciunea, cu meditația, cu trezvia, cu mersul la biserică, cu mărturisirea, cu Sfânta Împărtășanie, cu faptele bune și cu milostenia - atunci întregeste frumusețea pregătirii sufletului. Bolnavul va cunoaște nemărginirea iubirii lui Hristos față de om. *Rugăciunea e respirația sufletului, iar postul e apa care stinge văpaia patimilor.*

Sâmbetele morților din Postul Mare

Sâmbetele din Postul Mare sunt zile de pomenire generală a celor răposați, părinți și frați ai noștri, adormiți întru nădejdea învierii și a vieții veșnice. După cuvintele Domnului nostru Iisus Hristos, suntem datori să-i iubim pe apropiații noștri, ca pe noi înșine, iar în rugăciunile pentru cei răposați se arată cea mai mare și mai desăvârșită dragoste. Iar această dragoste este scumpă celor răposați, deoarece noi le aducem lor, celor fără de ajutor, un adevărat ajutor. În zilele Postului Mare, datorită fiecărui adevărat credincios, sunt milosteniile și facerile de bine. Prin facerile de bine pe care le facem pentru cei răposați, noi arătăm Domnului nostru că și noi suntem vrednici de mila Sa. Cerând de la Dumnezeu iertarea păcatelor pentru frații, prietenii, cunoscuții, rudele apropiații noștri, arătăm speranța că și noi vom primi acestea la Judecata fiecăruia dintre noi. Motivul pentru care pe parcursul Postului Mare s-au pus aceste sâmbete de pomenire a celor răposați, stă în dragostea creștinească. Sfântul Apostol Pavel spune că fără de dragoste nu este nimic, deci postul nostru, dacă nu va fi însoțit de adevăr și de dragoste își va pierde însemnătatea, iar cei ce postesc, nu vor ajunge la scopul lor, facerile de bine vor pierde puterea lor. Iată de ce, Biserica are grijă pentru ca între toți fiii săi să se păstreze dragostea și pacea. Mai înainte de a păși în Postul Mare, Biserica ne-a invitat pe fiecare dintre fiii săi, care locuim aici pe pământ, să arătăm că suntem într-o legătură neîntreruptă a dragostei și bune înțelegeri cu cei ce au trecut la cele veșnice – atât cu sfinții, cât și cu cei ce se află în dureri. Tot așa și acum, nevoind să încălcăm nici cât de puțin porunca întemeietorului nostru Iisus Hristos, de a ne iubi unii pe alții, Biserica ne îndeamnă la rugăciuni comune pentru cei răposați, alegând în acest scop, sâmbetele din Postul Mare.

Alt motiv, pentru instalarea acestor zile ca zile de pomenire, stă în faptul că în alte zile de pe parcursul Postului Mare, cu excepția zilelor de sâmbătă și duminică nu se săvârșește Sfânta Liturghie, iar prin aceasta, morții sunt lipsiți de acele bunătăți care vin asupra lor în timpul Sfințelor Liturghii. De aceea, în aceste zile se înalță la Domnul rugăciuni aprinse, speciale. Iar celelalte sâmbete, sunt consacrate deja anumitor evenimente, pomenirea celor răposați făcându-se după modul obișnuit. În zilele de pomenire generală a celor răposați, creștinii vin la Biserică, aprind lumânări, aduc colivă pentru cei răposați, se roagă cu osârdie pentru scumpii lor, trecuți la Domnul, arătând prin aceasta adevărata dragoste. Fiecare dintre noi este dator să înțeleagă importanța acestor pomeniri. Omul păcătos, ajungând înaintea lui Dumnezeu, nefiind vrednic de a moșteni raiul, nu se va mai putea ruga pentru sine lui Dumnezeu. Astfel de posibilități primesc doar sfinții și cei ce sunt bineplăcuți lui Dumnezeu. Dacă aici pe pământ, noi putem mărturisi păcatele noastre și primim iertarea lor, dincolo, ei sunt lipsiți de acest drept. De aceea, pomenirile și rugăciunea personală pentru cei răposați, sunt de foarte mare folos, cât și faptele bune, milosteniile făcute de noi pentru ei. În mod deosebit, importanța pomenirii crește atunci când aceasta este făcută în timpul Sfintei Liturghii. Fiecare poate să ajute pe cei răposați prin rugăciuni.

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Mărti 7 martie	14:00	Spovedanie
Miercuri 8 martie	08:00	Sfânta Liturghie a Darurilor
	14:00	Spovedanie
Joi 9 martie	08:00	Sfânta Liturghie a Darurilor
	14:00	Spovedanie
Vineri 10 martie	08:00	Sfânta Liturghie a Darurilor
	14:00	Spovedanie
	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 11 martie	07:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților
	14:00	Spovedanie
Duminică 12 martie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	11:00	Program de bibliotecă

Omul este un paznic

Un om bătrân și gârbov a fost întrebat de un vecin: „Ce ai făcut în viață, moșule, de ești așa de epuizat?”. „Am avut un serviciu greu, taică... Am fost paznic. Am păzit: 2 iepuri, 2 vulturi, 2 șoimi, un șarpe, am curățit o fântână, am îngrijit un bolnav”. „Ce sunt astea, moșule?”. „Iepurii: sunt cele 2 picioare ale noastre. Să le păzesc de la căi străambe. Vulturii: sunt mâinile, să le păzim de lucruri necuviincioase. Șoimii: sunt ochii, care sunt ferestrele sufletului. Trebuie să-i păzim de la ispită. Șarpele: este limba, să nu vorbim vorbe murdare. Fântâna: este inima. S-o păstrăm curată și să nu lăsăm să intre în ea orice. Bolnavul, este sufletul nostru, pe care trebuie să-l îngrijim și să-l predăm lui Dumnezeu”.

Cioara vopsită

O cioară s-a gândit ea într-o zi: „Ce-ar fi să mă vopsesc eu albă, să nu mai fiu ca celelalte surori ale mele, și să fiu și eu ca un porumbel”. S-a vopsit albă și repede a zburat în stolul de porumbei. Dar porumbeii au cunoscut-o imediat că este cioară, și au fugit de ea. Mâhnită cioara, că porumbeii n-au primit-o între ei, s-a întors înapoi la surorile ei ciorile. Dar altă întristare a venit peste cioară, atunci când a văzut că nici surorile ei, ciorile, nu o mai primesc. Ea era albă și ciorile negre se făceau de râs. Văzându-se cioara alungată de colo și până colo, i-a părut rău că s-a vopsit, „păcălindu-și” originea. Așa este și cu omul viclean, care nu este ceea ce pretinde a fi.

Să nu batjocorești

Într-un sat, un tânăr a început să se spovedească și să se împărtășească în fiecare lună. Lumea a și început să vorbească, ba că tânărul e bolnav, ba ca are vreun păcat greu pe suflet, ba că vrea să se călugărească. Ceilalți tineri de seama lui îl batjocureau. Chiar și părinții au început să-i spună: „Măi, Petrișor, nu-i lucru rău ce faci, dar nu te face de râs și de batjocură în sat; dacă oamenii bătrâni, nici ei nu se împărtășesc în fiecare lună, pentru ce să faci tu altfel?” „Pentru că, răspunse Petrișor cuviincios, eu nu vreau să mă iau după unul sau altul, ci după învățătura Sfintei noastre Biserici. Mai bine să fiu batjocorit de lume, decât să mă despart de învățătura și dragostea Mântuitorului Hristos”. A trecut peste un an, dar acum Petrișor nu mai era singur, ci peste 20 de tineri se spovedeau și se împărtășeau în fiecare lună. Multă lume a urmat pilda bună a lui Petrișor, batjocura a pierit, credința s-a întărit, faptele bune s-au înmulțit și Harul lui Dumnezeu peste mulți a coborât. Amin.

